

[Justitsministeren.]

Som led i opfyldelsen af dette formål, som der har været bred politisk enighed om, registrerer efterretningstjenesten efter nærmere fastsatte retningslinjer, som jeg i min egenskab af justitsminister har ansvaret for, oplysninger vedrørende enkeltpersoner. Jeg kan efter sagens natur ikke give oplysning om, hvori disse retningslinjer nærmere består; blot kan jeg herom sige, at retningslinjerne er generelle, således at de finder anvendelse på alle borgere, uanset hvilken stilling de indtager i samfundet, således også i påkommende tilfælde på medlemmer af folketinget. Jeg kan godt føje „regeringen“ til, hvis det kan berolige hr. Poul Dam. At det er et rigtigt princip, at alle borgere således behandles lige, også i denne henseende, går jeg ud fra at der kan være almindelig enighed om.

Lad mig tilføje, hvad jeg også har nævnt ved andre lejligheder, at tilsyn med retningslinjerne for registrering og dermed registreringernes omfang føres af det udvalg, der fører tilsyn med efterretningstjenestens registrering og videregivelse af oplysninger. Dette udvalg kan stille og har flere gange stillet forslag om ændring af retningslinjerne og har i vidt omfang fået disse forslag gennemført. Der forestår i løbet af kort tid en ny forhandling mellem udvalget og mig om disse spørgsmål.

Poul Dam: Ministeren håbede, at det kunne berolige mig, at der også i påkommende tilfælde ville blive samlet materiale sammen om medlemmer af ministeriet; jeg må sige, at det kan det ikke. Hvis efterretningstjenestens formål er at undersøge personer, hvis handlinger rummer fare for Danmarks selvstændighed og sikkerhed og for den lovlige samfundsorden, så er det meget pinligt, om der skulle være ministre, hvis forhold der i den anledning var grund til at undersøge nærmere.

Jeg må også sige, at netop denne definition skaber jo ganske særlige forhold omkring folketingsmedlemmer, som har skrevet under på at holde grundloven, som må antages at mene dette alvorligt, og som mener, at deres arbejde tjener Danmarks selvstændighed og sikkerhed og den danske samfundsorden, ud fra forskellige politiske synspunkter. Ved at man lader politiet og

politiets efterretningstjeneste arbejde med disse, har man i virkeligheden underkendt disse folketingsmedlemmers underskrift på at ville holde grundloven. Jeg må sige, at det er for mig et meget stort spørgsmål, om man virkelig kan opretholde denne fortolkning, navnlig i betragtning af den immunitet, som i grundloven er sikret folketingsmedlemmer, netop fordi man går ud fra, at folketingsmedlemmerne har et sådant forhold til det danske samfund, at det ikke skulle være nødvendigt at rette den slags beskyldninger mod dem.

Hvis man ser lidt på efterretningstjenestens historie — og jeg er ganske enig med ministeren i, at der har været et bredt politisk flertal ved de lejligheder, hvor man har drøftet spørgsmålet her i tinget — så ved man jo, at før krigen og under krigen og også efter krigen er det ganske bestemte politiske partier, som arbejdet først og fremmest er gået ud over. Det viste sig under krigen, da tyskerne fik fat i nogle af disse kartoteker, at være meget farligt også for medlemmer af et parti som dansk samling, som man af en eller anden grund havde noget imod fra politiets og fra de daværende magthaveres side.

Jeg må sige, at hele denne situation gør, at man spørger sig selv: er politiets efterretningstjeneste et selvstændigt organ, som regeringen ikke har nogen indflydelse på eller ikke nogen virkelig indsigt med? Eller er det sådan, at man kan benytte det i en kamp mod bestemte politiske partier?

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg sagde allerede i mit første svar, at ansvaret for efterretningstjenesten er mit og dermed naturligvis regeringens.

Over for de gentagne spørgsmål om efterretningstjenesten og kravene om, at jeg skal give oplysning her, må jeg måske have lov til at pege på, at da vi i foråret 1964 havde den store debat om efterretningstjenesten, foreslog regeringen — et forslag, der blev tiltrådt af socialdemokratiet — at der skulle ned sættes et lille udvalg af folketingsmedlemmer, som på folketingets vegne skulle føre tilsyn med efterretningstjenesten. Dette forslag blev forkastet af et flertal af folketinget. I stedet for fik vi så et udvalg, bestående af, som det blev karakteriseret, personer, der nød kvalificeret tillid i befolkningen. Man kan